

חיה יצונית

יצא לאור
ע"י מכון
'נתיבות החסידות'
ספינקא

פנינים יקרים על פרשת השבוע מלוקט
מתוך שייעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

גליון ג' / פרשת לך לך

אברהם אבינו שמע מהקב"ה את המילים 'לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך', והבין שהכוונה הוא: 'מלוכלך אתה'. כלומר אדם צריך לראות על ידי השני שמעורר אותו, את הלכלוך שלו, ואת הש"י פלות שלו, שאין מציאות להגיע לזה רק ע"י השני, 'כל נגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו'. והבין - מהי מילים 'מארצך וממולדתך ומבית אביך' - עד כמה הוא מלוכלך, וביטל את עצמו להקב"ה, ואז הגיע 'אל הארץ אשר אראך'.

וזה הכוונה 'שמעי וראי', מכל דבר שראה ושמע הפנים מיד 'אני הוא בעל הבירה'. שיש בורא ומנהיג שמחיה ומחווה כל דבר, ובוה תיקון לא רק עירו וסביבתו אלא כל העולם. כלומר, במקום להיות עסוק בלהאשים אנשים לקח כל דבר לקשר בורא, וברגע שאדם חי עם סיבות אין שום סיבה שהסיבה עדיין תחיה. ולכן כתוב: 'שתרח וישמעאל עשו תשובה'. עיקר עבודת האדם להפנים כל דבר לעצמו, וברגע שאדם מתקן את עצמו כולם יהיו מתוקנים, ומולם ישמעו שיש בורא ומנהיג לבירה.

***

| צריכים לעודד החלשים ולא רק החזקים |

'ונברכו בך כל משפחות האדמה'. פירוש רש"י: 'וזהו פשוטו אדם אומר לבנו תהא כאברהם'. בשם כ"ק אדמו"ר מגור שליט"א שמעתי לפרש, נראה שכל אחד יכול להגיע למדרגה של אברהם אבינו ע"ה, וחז"ל דרשו 'כל משפחות האדמה' אפילו משפחות הדרות באדמה. נראה שהכוונה על החלשים ביותר, שאפילו בדורות הנמוכים יוכל האדם לומר לבנו תהא כאברהם.

ונראה להוסיף שעיקר עידוד בעבודת השם צריך להיות לחלשים ולא לחזקים. שהרי מצינו אצל הלל הזקן שהיה לו הרבה תלמידים, הגדול שבהם היה רבי יונתן בן עוזיאל' שכתוב עליו שכל עוף פורח מעליו מיד נשרף, והקטן שבהם היה רבי יוחנן בן זכאי. ולמעשה לא מצאנו מרבי יונתן בן עוזיאל תלמידים שהמשיכו דרכו, ואילו מרבי יוחנן בן זכאי יצאו כל התנאים ואמוראים. ורואים מזה כמה

כלומר כשאדם רואה חסרון אצל השני תלוי איך מסתכלים על זה, אפשר לומר שזה מציאות שראיתי אצל השני וברור שזה אצלו ולא אצלי, ואני בחיים שלי לא הייתי עושה כן, או אפשר לומר שזה סיבה מאת המסבב כל הסיבות לעורר אותי לתשובה, ומוסכן שהשני עובר מה שעובר כדי לעורר אותי לתשובה. וזה דרך הבעש"ט לדעת שכל דבר זה סיבה ולא מציאות, ולדעת שזה שראיתי את חסרונות של השני הוא כדי לעורר אותי לתשובה.

וזהו כוונת המגיד, הקב"ה אמר לאברהם אבינו: זה שארצך וממולדתך ומבית אביך מלא חסרונות ועיונות, תלמד מזה 'שעדיין אתה מלוכלך לפי ערך נשמתך', כי 'כל נגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו'.

***

| מ'בירה דולקת' מגיעים לאני הוא בעל הבירה |

ונראה להוסיף, על פי הסיפור עם הרה"ק 'האזהב ישראלי מאפסא זי"ע'. בצעירתו כשהתחיל לכהן כרב העיר יאס, רצה לחזק היהדות בעיר בכל התחומים, קודם תיקן את המקווה בעיר, אח"כ תיקן את הע"י רוב, ואח"כ תיקן הכשר בעיר תחת השגחתו. וככל שעבר הזמן הבחין שעל כל נושא יש הרבה דעות ואין מציאות להמשיך ולתקן את העיר בצורה כזאת, או אז החליט בדעתו שהבעיה אצלי ולא אצלם, וכי שאתקן את עצמי כולם יתקנו את עצמם. וכך נהיה.

כלומר, אפשר לומר שאני בסדר אבל המקווה והע"י רוב וההכשר בעיר הם לא בסדר, ואפשר לומר שזה סיבות מאת המסבב כל הסיבות שאני אתקן את עצמי, ודרכם אני מגיע לקשר בורא, וברגע שאתקן את עצמי אז או כולם יתקנו את עצמם, ולא רק ביאס אלא בכל הגלילות מסביב, רק השאלה עם איזה עור צמה אתה חי עם הקב"ה.

וכך היה עם אברהם אבינו שראה 'בירה דולקת', והחליט שזה לא מציאות אלא סיבות להגיע לקשר בורא. ולכן החליט בדעתו שאין אבא ואמא, אין יש מעאל ואין ארצך וממולדתך ומבית אביך, כל דבר זה סיבות לדעת 'מי הוא בעל הבירה'.

| ע"י התרחקות מארציות מקבלים הדרת קדושתה |

ויאמר ד' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך. איתא 'במדרש': ר' יצחק פתח: 'שמעי בת וראי והטי אונך ושכחי עמך ובית אביך'. אמר רבי יצחק, משל לאחד שהיה עובר ממקום למקום וראה בירה אחת דולקת, אמר, תאמר שהבירה זו בלא מנהיג! הציץ עליו בעל הבי"ר, אמר לו: 'אני הוא בעל הבירה'. כך לפי שהיה אבינו אברהם אומר, תאמר שהעולם הזה בלא מנהיג, הציץ עליו הקב"ה ואמר לו: 'אני הוא בעל העולם'.

איתא בדברי שמואל' לבאר, מה טעם לא גילה הקב"ה לאברהם מיד את הארץ היעודה, ללמדך דהא בהא תליא, ככל שיתרחק יותר מן הארציות וממולדתו ומבית אביו, בה במידה תתגלה לפניו הארץ אשר אראך יותר ויותר בכל הדרת קדושתה. כלומר, במצב הנוכחי שאברהם עדיין נמצא בארצו ובמולדתו ובבית אביו, אין מציאות לקבל קדושתה וגילוי אורו ית', וככל שיתרחק מארצו וממולדתו ומבית אביו יקבל יותר ויותר הדרת קדושתה וגילוי אורו ית' שמו.

***

| לך לך - מלוכלך אתה |

איתא 'באור לשמים': ושמעתי מהרב המגיד המנוח זצלה"ה שפירוש דבר זה שאמר הקב"ה לאברהם שעדיין אתה מלוכלך לפי ערך נשמתך ע"כ דבריו הקדושים.

ונראה להסביר את העניין, הבעש"ט אומר: 'כל נגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו'. ולכאורה למה כן? אלא זה חסד מאת הקב"ה שרואה חסרונות של השני, כי אם לא היה רואה חסרונות של השני והיה רואה רק חסרונות של עצמו, או אז לא היה מדמה בנפשו שאלו חסרונות שלו, אבל הקב"ה עשה חסד עם הבריות ואנו רואים את החסרונות של השני, ועבור דת האדם הוא להתעורר מזה שרואה אותם ולדעת שבעצם זה החסרונות שלי.

ציבור גדול מאוד, ובין הדברים הכנים להם שיש הקב"ה ושהוא מנהיג לבירה, כי ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו.

ואח"כ כשהיה עוזב את האכסניה עדיין נשארו שם האחרים שבאו בגללו ולא ידע כמה זמן בדעתם להיות שם, ולכן התחייב עליהם בהקפה על כל הזמן שיהיו שם. ובחזרתו ממצרים פרע הקפותיו אלו. כי בדרך למצרים הסכים שיישארו על חשבונם כמה זמן שרוצים, וכשחזר משם פרע על הזמן שנשארו אחרי שהלך משם.

***

| צריכים לדעת מה לענות |

כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה מסביר, 'דלא מיירי בפריעת הקפותיו של מומון, אלא תשובה לכל מיני שואלים שהקיפוהו קודם מסעו בכל מיני שאלות וספיקות. ולאברהם אבינו לא היה תשובה לענות להם ושתק, אך לאחר הנס במעשה שרה אמנו עם פרעה חזר אברהם אבינו כבד במקנה בכסף ובוהב.

וזה בא רש"י ללמדנו, שכבר לא היה אברהם צריך להשיב תשובה לדברי הליצנים, כי בחזרתו, כשחזר וכולם ראו אותו איך שהוא כבד במקנה בכסף ובוהב וכל טוב בידו, 'פרע הקפותיו', זה היה תשובה ניצ"ח לת כל המלעיגים, כיון שראו שכל אמנותו בבורא יתברך אינה לריק ומשמים השפיעו לו כל טוב סלה.

היוצא מזה נקודה חשובה: כשעונים למישהו על שאלות, צריכים לענות בחכמה ולחשוב מה עונים. **הבעש"ט** הק' מביא משל: שהיה בדרך יער מושב לסטים, והיה מאוד סכנה לכל עובר דרך שם, ונודמן שהלכו שנים דרך היער ההוא, אחד היה שיכור כשי כרותו של לוט, ואחד היה בדעת מיושבת, ולשניהם פגעו הליסטים וחסמו וגולו והכום ופצעו, ונשאר להם רק נפשם לשלל. ובעברם לשם ולהלן פגעו אנשים לאלו השנים, וקצת מהם שאלו לזה השיכור איך עבר דרך היער בשלום או לא? והשיב: שלום אין שום סכנה כלל. ושאלו אותו מה אלו הכאות וחבורות ופצעים? ואינו יודע להשיב. וקצת שאלו לזה הפקח ואמר: ח"ו, ושיהרו, כי יש שם לסטים והאריך באי זהרתו להם, והנפקותא בזה, שזה הפקח ידע להזהיר אחרים שלא ילכו שם כי אם מריזות ומזויינים וכיוצא, מה שאין כן זה השיכור אינו יודע להזהיר כלל.

כלומר צריכים להיות חכמים ופיקחים כדי לדעת מה לענות. וכך הצדיק עובד ד', יודע ממלחמת היצר הרע, ומליסטים שבדרך עובד ד', שהוא מסוכן, ותמיד חיי צער יחיה, איך להינצל ממוצרותיו ויודע להזהיר אחרים מסכנת לסטים זה, 'יוסיף דעת יוסיף מכאוב', מה שאין כן הרשע ששמה בשמחת יצר הרע תמיד, ואומר שלום כי אין שום סכנה בזה העולם.

***

| לא צריכים לעזור ולסייע להקב"ה בהפצת אמונתו |

איתא בספר 'מוקנים אתבונן': שהרה"ק רבי חיים דוד דאקטור זי"ע שאל את הרה"ק החוזה מלובלין

שהגרעק"א שהיה בבית חתנו החת"ס התפללו בניסיון ליישב דברי הרמב"ם.

כשהוצרך הגרעק"א להיפרד ממשפחתו ולצאת לדרכו, נזכר שעדיין לא דבר כלל עם בתו, אמר החת"ס לרבנית שתעמוד על יד הפתח ותאמר שלום אבא! מה שלומך? הגרע"א שאל בשלומה ובירכה ונסע לדרכו, ולא שם לב כלל שלא הייתה זו בתו אלא אשה אחרת.

הבית ישראל היה מחבב סיפור זה מאוד, ממנו רואים רוב קדושתם ודביקותם בתורה הקדושה. **כ"ק מוח"ז מביאלה זצ"ל** ראה פעם בחזר שהסתובב הרבה בביתו, שעומד מול המראה ומסלסל פאותיו. אמר לו: אני גר כאן קרוב לארבעים שנה, ולא ידעתי שיש כאן מראה, ואיך מצאת אותו כדי לסלסל פאותיך! מזה רואים קדושת הצדיקים שכלל לא ראו מה שלא צריכים וכו"ל.

***

| אברהם הכין כוחות רוחניים לעבור הניסיונות |

איתא **בבית אברהם** על הפסוק: **אמרי נא אחותי את למען יטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגלך**. מאמר הכתוב 'אמר להחכמה אחותי את'. חכמה היא מדת היראה, כמו דכתוב 'ראשית חכמה יראת ד''. לפני שנסע אברהם לארץ מצרים הכין כוחות רוחניים שיוכל לעבור את כל הניסיונות, והיות ובעת שמר ביאים את האדם לידי ניסיון, לוקחים אז ממנו כל המוחין והמדרגות, ולא משאירים לו רק מה שהשיג ע"י יגיעה, והוא יראה פשוטה, שבלא זה א"א בשום אופן להתגבר על ניסיון.

וזהו 'החכם עיניו בראשו', שמכין מדת היראה, לפני שבא לידי ניסיון. ולכן כשאברהם ירד למצרים, שהיא ערות הארץ, ומקור התאוות היא ממידת החסד, כדכתיב אצל עריות חסד הוא, אם מקלקל המידה ונפלת לסטרא אחרא, ואברהם הוא ממידת החסד שבקדושה, ולכן לקח אתו מדת היראה. וזהו 'אמרי נא אחותי את למען יטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגלך', כי 'החכמה תחיה את בעליה' והיא 'ראשית חכמה יראת ד'.

***

| אברהם לקח על עצמו התשלום של כל המתאכזר סנים |

וילך למסעיו. פירוש רש"י: 'כשחזר ממצרים לארץ כנען, היה הולך ולן באכסניות שלן בהם בהליכתו למצרים. דבר אחר בחזרתו פרע הקפותיו. איתא בספר 'מוקנים אתבונן' לכאורה הוא תמוה שהרי מצינו באברהם כי בטרם ירד למצרים היה לו רכוש, כדכתיב 'ואת כל רכושם אשר רכשו' ולמה לן באכסניות בהקפה, ולא פרע מיד.

אלא שבכל אכסניה שהיה בא להתאכסן, היה אומר לבעל האכסניה שהוא לוקח על עצמו את התשלום של כל המתאכסנים אתו באכסניה, ומיד כששמעו שיש אוכל בחנם, באו הרבה אנשים עד שהתאסף

חייבים לכבד ולעודד תלמידים חלשים, שעדים לגדולות.

***

| רק על ידי התנגדות מגיעים להקב"ה |

ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה. בסוף הספר הק' **נועם אלימלך** מובאת איגרת מבנו הה"צ רבי אלעזר, בה כותב למי ששאלו כיצד תתכן ההתנגדות לצדיקים, אם מעשיהם רצויים. ומסביר לו, לבל יתפלא על כך, שכבר מצינו כן באברהם אבינו ע"ה. כאשר הגיע לארץ ישראל נהיה רעב בארץ, ואמר אנשי המקום, מחמת שהגיעו זה המין אצלנו אירע מקרה זה. כל מה שקורה לנו הוא בגלל אברהם.

וזה היה עקר הניסיון, שאברהם אבינו הלך להפיץ את האמונה בהש"ת, והאשימוהו שהוא כופר ומין, וכל הרע שיש לנו הוא בגללו, ובסיבתו הגיע רעב לארץ, ולכן ירד למצרים למנוע חילול השם. והגויים ראו שהרעב ממשיך בלי שאברהם נמצא בסביבתם, ואז קלטו שזה לא בגללו.

ולפי מה שאנחנו מדברים מובן מאוד, שרק ע"י הסיבות מגיעים לראות שיש בורא ומנהיג לבירה, כי בלי סיבות אדם גונב לעצמו, ומדמה לחשוב כוחי ועוצם ידי, ולכן על ידי התנגדות ומעברים שיש לצדיקים ולעובדי השם מגיעים לחיות עם הקב"ה.

***

| הצדיקים לא רואים מה שלא צריכים |

הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. פירוש רש"י: מדרש אגדה, עד עכשיו לא הכיר בה מתוך צניעות שבשניהם, ועכשיו על ידי מעשה הכיר בה.

כ"ק הבית ישראל זצ"ל היה מספר מרוב קדושתו ודביקותו בתורה של הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל, כידוע בתו נשאה להגאון בעל החתם סופר זצ"ל, כאשר נפטרה הרבנית של החת"ס, היה אביה הגאון רבי עקיבא איגר חלש וחולה, וחששו להודיעו מפי טירתה. וכך עברו שנתיים מפטירתה, והגרע"א לא ידע, ובמכתבי תשובותיו לחתנו הגאון היה ממשיך לדרוש בשלומה. בינתיים נשא החתם סופר אשה אחרת.

יום אחד הגיעה הודעה לחת"ס שהגרע"א מתכוין לעבור בדרכו דרך פרשבורג, ויבוא לבקר בבית חתנו החת"ס. בני המשפחה היו מודאגים כיצד ישפיע הדבר על הגאון רעק"א כשיראה שבתו נפטרה, והחת"ס כבר נשא רבנית אחרת. וחשבו שאולי כדאי להכינו לך, שלא יתודע לזה באופן פתאומי. החתם סופר הרגיעם שאין להם ממה לחשוש, רבי עקיבא איגר לא ישים לב, והוא מקבל על עצמו אחי ריות שלא יקרה דבר.

כאשר הגיע הגרעק"א יצא החתם סופר לקבל פניו, והקדימו בפליאה על דברי רמב"ם תמוהים שאינו מוצא דרך ליישבם, הגרעק"א ניסה לתרץ, והחת"ס דחה את תירוציו, כך נמשך הדבר שכל הזמן

זי"ע: מהו יחוסו של אברהם אבינו שהפיל עצמו לאש באור כשדים, הלא כמה יהודים הפילו עצמם לכבשן האש.

ואמר לו הרה"ק מלובלין שהחידוש הוא שהבעל דבר אמר לאברהם אבינו: אתה כעת היחיד בעולם שמאמין בהשם, וכשתמות לא יהיה מי שיפרסם אמונת השם, לכן מוטב שתנשק את הצלם, ואח"כ תאמר שזה היה טעות ויש אלוקי עולם. וענה לו אברהם אבינו: אין זה מתפקידי להיות עוזר ומסייע לרביש"ע בהפצת אמונתו, אני לא אבגוד באמונתו ואת הצלם לא אנשק, והרביש"ע שברא את אברהם הזה יכול לברוא עוד אברהם אחר שיפרסם אמונתו בעולם.

כלומר, תכלית ביאת האדם לעולם הוא לפרסם שיש בורא ומנהיג לבירה, אברהם אבינו הלך במד"סירות נפש לכל מקום לפרסם שיש הקב"ה בעולם, בתחילה ניסה לפרסם את הקב"ה באור כשדים, אבל ראה שאף אחד לא מקשיב לו, אז החליט לע"זוב את מקומו ולילך לארץ ישראל אולי שם יוכל לפרסם את שמו ית' בעולם. וזה מה שאמר 'במה אדע כי אירשנה'. אברהם אבינו אמר להקב"ה: אני רוצה לפרסם שיש בורא ומנהיג לבירה וכרגע עדיין לא הגעתי לזאת.

***

[עשירתו של לוט גרם לו ליפול]

ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילכו והוא יושב בסדום. איתא בספר 'מעין בית השואבה' [מר' חיים שוואב זצ"ל]. וצריך ביאור סדר הכתוב, שלפי פשוטו היה צריך ליכתב 'ויקחו את לוט בן אחי אברם ואת רכושו וילכו ולמה הפסיק הרכוש באמר צע הסיפור שהיה לוט בן אחי אברם.

ויתכן שכאן טמון כל הסוד של נפילת לוט, שהרי הכתוב מראה לנו ציור של עלייה וירידה נפלאה אצל לוט מבלי לפרש להדיא מה הייתה סיבת הירידה. מתחילה הלך לוט עם אברהם אבינו, והיה לו השגה באברהם אבינו, וכמו שכתוב: 'ומקנה רב' שהכוונה הוא שבני ישראל היה להם השגה במשה רבינו, ולכן לא רצו לעזוב אותו. וכן מצאנו אצל לוט שהיה לו השגה באברהם. וגם נסע לוט עם אברהם מחרן, שאביו - הרן - מסר נפשו על קדושת השם ונשרף מכבשן האש והוא אחו בדרכי אביו והיה תלמידו של אברהם וסבל עמו טלטול הדרך והניסיון של הרעב בארץ ישראל וירד עמו למצרים ולא גילה לפרעה ששרה הייתה אשת אברהם, ולא היה חסר הרבה שלוש גילה לפרעה ששרה אשת אברהם אבינו ע"ה, כמבואר ברש"י שניצול בשכר זה - שלא גילה לפר' עה ששרה אשת אברם - ממהפכת סדום, והיה כאח לאברהם כמו שנאמר 'כי אנשים אחים אנחנו'.

ולכאורה ממתי השתנה המציאות שלא הסתדרו יותר, שבסוף כתוב: 'ויפרדו איש מעל אחיו. ומה גרים לכל זה? ואמנם באיזה זמן מסויים במשך הסיפור הזה נתהפך להיות רשע, כדכתיב: 'וד' אמר אל

אברם אחרי הפרד לוט מעמו. ופירוש רש"י מהמד"רש תנחומא: 'כל זמן שהרשע עמו היה הדבור פורש ממנו. וכתב המגיה ולעיל שהיה לוט אצלו וכתוב 'וירא ד' אל אברם, אלא 'באותו שעה כשר היה. מתי קרה השינוי של לוט אז ער האט זיך געכאפט א גליטש אראפ. ועדיין אין אנו יודעים סיבת השינוי הנה, שנתהפך מאדם כשר כזה להיות רשע הדר בסדום, כמאמרם ז"ל שהיה להוט אחרי בולמוס של עריות?.

ועל זה רמז הכתוב 'ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם', רכושו הגדול גרם לכל זה, שרכושו היה מפסיק בינו ובין השפעתו של אברם, שמאחר שני תעשר להט אחרי עריות ושאר תאוות. ולכן כתוב 'ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם', לומר לנו כל זמן שלא היה לו כסף ולא היה לו מה לאכול, אז האמין באברהם, והסכים להאמין שיש בורא ומנהיג לבירה, וברגע שנתעשר והיה לו כסף משלו, מאז נהיה אדון על אברהם אבינו, והתחילו לומר לו דעות בכל נושא. ונכנס לוויכוח עם אברהם למי ארץ יש"ראל שייכת.

כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה מספר: שהיה עשיר אחד, שעסק בעסקיו רוב שעות היום, ואנשים היו מתייעצים אתו כדי לשמוע חוות דעתו בכל עניין. יום אחד ירד מנכסיו ומאז הפסיק לעסוק בעסקיו, ואנשים הפסיקו לשאול בעצתו. ואמר: נכון שכסף אין לי, ומה עם החכמה שלי! האם גם זה הפסד"ת! לוט מאחר שנתעשר להט אחרי עריות ושאר תאוות. 'ויסע לוט מקדם' הסייע את עצמו מקדמונו של עולם, ואמר אי אפשר לא באברם ולא באלוקיו, ממש מאוגרא רמא לבירא עמיקתא, 'זהכל על ידי רכושו'.

***

[בכל שבת ושבת קורין פרשתו של לוט]

איתא 'במדרש תנחומא': אמר רבי תנחומא בר רבי חייה משם רבי הושעיא תורגמנא 'אין כל שבת ושבת שאין קורין בה פרשתו של לוט'. מאי טע"מיה, 'בכל תושיה יתגלע'. 'לתאוה יבקש נפרד', זה לוט שנפרד מאברהם. 'בכל תושיה יתגלע' שנתגלה קלונו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. כל אחד שנכנס לבית המדרש בפרשיות אלו יודע בדיוק מי זה לוט. וכבר תמזה המפרשים שאין פירוש לדבר זה, כי לא קוראים פרשת לוט בכל שבת. עד שמחקו הגירסא והגיהו 'בכל שנה ושנה'. כלומר כשקוראים פרשיות אלו מגלים מי זה לוט ומה טיבו.

ומתרג' המעין בית השואבה' לקיים הגירסא 'בכל שבת ושבת', ולכאורה לא מוכרים לוט בכל שבת ושבת? אלא רמזו חז"ל על אותם אנשים שמנהגם בקדושה במנוחה ובשמחה במשך יום שבת קודש, אותם אנשים מלבישים א גרויסע שטררימעל, אין מיצופלאקערט זיך ביי לכה דודי ובנשמת, בקידוש בשבת בלילה, שבת אצלם הוא מעין עולם הבא. ומיד אחר שבת פושטים את בגדי שבת מעליהם, וחוזרים לעסקי חול במשא ומתן, ואצים להתעשר

ונפרדים מהר מן הקדושה שהייתה שורה עליהם, ורודפים אחר תאוות לבם כמו שאמר הכתוב 'לתאוה יבקש נפרד', ובוה מסיעים את עצמם מקדמונו של עולם.

וכמו"כ היה לוט, ברגע שנתעשר להט את תאוות ועריות. וזה כוונת המדרש: 'אין כל שבת ושבת שאין קורין בה פרשתו של לוט'. חז"ל כינוי הנהגה זו בשם 'פרשת קלונו של לוט' שקורין בכל שבת. עבודת האדם הוא להמשיך את השבת לששת ימי המעשה, ולעבוד את הקב"ה על אף שמתעשרים.

***

| אברהם רצה ממשיך בפנימיות ולא בחיצונית |

ויאמר אברם ד' אלוקים מה תתן לי ואנכי הולך עירי וכן משק ביתי הוא דמשק אליעזר, ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והן בן ביתי יורש אותי, והנה דבר ד' אליו לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך'. וצריכים להבין מהי הוויכוח בין אברהם להקב"ה, הלא אברהם אבינו ידע שכל מה שקור'ה בעולם הוא מאתו ית' שמו, ולכן אותו רביש"ע שאמר שיהיה לי ממשיך החליט כרגע שלא, ומה הטענות על הקב"ה?

ונראה להסביר את העניין, בהקדם דברי רש"י שמפרש על דמשק: 'דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים'. כתוב במלכים: 'וייה בהעלות ד' את אליהו בסערה השמים וילך אליהו ואלישע מן הגלגל'. ויצאו בני הנביאים אשר בית קל אל אלישע ויאמרו אליו: הידעת כי היום ד' לוקח את אדוניך מעל ראשך, ויאמר: גם אני ידעתי החשו'. בסוף כתוב: 'ויאמרו אליו הנה נא יש את עבדך המישים אנשים בני חיל ילכו נא ויבקשו את אדוניך פן נשאו רוח ד' וישלכהו באחד ההרים או באחת הגאות ויאמר לא תשלחו'. וישבו אליו והוא יושב ביריחו ויאמר אליהם הלא אמרתם אליכם אל תלכו'. כלומר, היה כאן וויכוח בין אלישע לבני הנביאים, הם שאלו האם זה נכון שא"ל יהוה מסתלק היום? והוא ענה להם שלא. בסוף הלכו לחפש אחריו בהרים ובשדות ולא מצאוהו. ורק אז הסכימו כולם שאליהו אכן הסתלק מאתנו.

וצריכים להבין את העניין, בתחילה אמר אלישע שלא מסתלק, ובסוף אמר שאכן הסתלק, האם עלה אליהו בסערה השמים או לא. וכמו"כ קשה על בני הנביאים תחילה אמרו שהסתלק, ובסוף יצאו לחפש אחריו בהרים ובשדות, אם אכן הסתלק אליהו מאתנו מה יש לחפש אחריו?.

אלא תלוי מה חיפשו כל השנים מאליהו הנביא, בני הנביאים הלכו עם החיצוניות של אליהו, דהיינו גופו, חליפתו וכדומה. והגיעו לאלישע לשאול: הידעת כי היום ד' לוקח את אדוניך מעל ראשך, האם זה נכון!. ענה אלישע: גם אני ידעתי החשו', כלומר אני לא יודע מכוח דבר. הכוונה אינו שאליהו לא עולה בסערה השמים, אלא כל השנים שאליהו היה חי עלי אדמות הלכתי עם הפנימיות שלו, קניתי ממנו

דרך בעבודת השם ית', דרך בקנאות, וכדומה, דרך בעבודת השם שקונים נשאר לנצח, ואף אחד לא יכול לקחת את זה ממני.

בני הנביאים לא הבינו מה אלישע מתכוון לומר, כי חיו עם החיצוניות של אליהו ואת זה חיפשו גם עכ"שיו, ויצאו לחפש אחריו בהרים ובשדות אולי ימד צאוהו שם. בסוף כתוב 'ולא מצאוהו'. אז אמר להם אלישע: 'הלווא אמרתי אליכם אל תלכו'. כלומר אם אתם מחפשים את החיצוניות של אליהו הנביא זה באמת עלה בסערה השמים, אבל אם אתם תתחילו לחפש הפנימיות שהיה לו למכור כל השנים, זה נמצא ונשאר לנצח.

כמו"כ היה אצל אברהם אבינו עם תלמידו אליעזר, שהיה 'דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים', ולעצמו לא הפנים שום דבר. היה שומע תורה מאברהם בשבת, ומעבירו הלאה במשך השבוע לאחרים. ואם הרבי נסע לחו"ל לכמה שבועות, אין לו מה למכור. אברהם אבינו רצה המשכה ברוחניות ולא רק בג"שמויות שיוודע לומר כמה פנינים מהרבי זצ"ל, רצה ממשיך שימשיך עד סוף כל הדורות. ר' אשר היה

אומר: נתתי לכם מהלך תעבדו עם זה הלאה. וזה מה שאברהם אמר להקב"ה, 'מה תתן לי ואנכי הולך עירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר', כלומר מר כרגע יש לי רק אליעזר שדולה ומשקה לאחרים שזה רק בחיצוניות, ואני רוצה כזה ממשיך שימשיך את הפנימיות שלי. וממשיך לדבר להקב"ה: 'הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אותי, ומה יהיה כאן?'

ענה לו הקב"ה: 'לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך', יהיה לך ממשיך שימשיך דרכך בפנימיות ולא רק בחיצוניות. וכמו שכתוב: 'למען אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו'. כלומר יהיה לך ממשיך בפנימיות ולא רק דולה ומשקה לאחרים.

***

[לוט התנהג כאברהם רק מן השפה ולחוץ]

ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט וכו' ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני וביןך וכו' כי אנשים אחים אנחנו וכו' הפרד נא מעלי וכו'. איתא ב'אמרי חיים', לוט כלפי חוץ התנהג כתלמידו

של אברהם אבינו ע"ה, והתלווה אליו בכל מסעו-תיו. אולם אברהם אבינו הרגיש כי בפנימיותו אינו כראוי, ואין תוכו כברו. חפץ להראות מכובד כקרוב של אברהם אבינו, מבחוץ הראה את עצמו כשיינע איד, אבל זה היה רק מן השפה ולחוץ, אבל מתחבר עם רשעים, ולוקח אותם לרועי צאנו, והם רועים בשדות אחרים. לא די שאינו מוכיחם, אלא עוד שם בפיהם טענות שקר וסרק. הארץ ניתנה לאברהם ולוט יורשו, ואין בכך גזל.

דרכו של לוט לא מצאה בעיני אברהם, לכך ביקשו 'אל נא' אין דרכך מוצאת חן בעיני, לפיכך אבקשך תהי 'מריבה ביני וביןך' אנא נחלק איש מרעהו, אבל לא תהיה זו מחלוקת גמורה, כי 'אנשים אחים אנחינו' נשאר הלאה קרובים, אולם לא ביחד, 'הפרד נא מעלי' וכמאמר כ"ק אהבת ישראל ז"ע 'זיין גוט צו יעדעם אבער נישט מיט יעדעם' [צריך להיות טוב לכל אחד, אבל לא עם כל אחד]. ואכן אחר כך כשי רצו להרע ללוט במלחמות המלכים, מיד רץ אברהם ומסר נפשו להצילו, אבל לא רצה לדור עמו במחיצה אחת.

קול דינה וישועה באהלי צדקים
ברכת מזל טוב להוד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א להגל שמחת נשואי נכדו
החתן הרב יעקב שליט"א
בן בנו הרה"צ רבי יח"אל יהושע שליט"א
עב"ג בת הרה"צ רבי טוביה ליבדמן שליט"א
ומשמחה זו יושפע שפע ברכה והצלחה לנו ולכל ישראל

לעילוי נשמת
הרה"ח
רבי בנימין ב"ר אברהם
שמואל ז"ל
גלב"ע ערב ראש השנה תש"פ.

לעילוי נשמת
הרה"ק רבי
חי יצחק בן הרה"ק רבי יוחנן
מרחמסטריווקא זצוק"ל
גלב"ע כ"ט אב תשפ"ג.

הגליון נתנדב ע"י
אנ"ש ומתפללי בית מדרשו
בעיר הבירה לונדון יצ"ו לרגל
שמחת בית רבינו

התורה והברכה
לכבוד יידיעט הוקר והנעלה
הר"ר יאיר רשבסקי הי"ו
שנדב את הגליון לרגל שמחת
בית רבינו